

има войска, която тръгна за към границата, веднага удрала назад. Но ней на замѣна се явяватъ два баталиона рѣдовна турска войска отъ дивизията на Османъ паша, които се упѣтватъ отъ с. Салашъ прѣзъ Левадскитѣ колиби за къмъ границата. Тѣхъ сж забѣлѣжили отъ пограничния хребетъ Илювата и Соколовата чети, и нашия патруль, и по тѣхъ сж открили огънь. Сжщо тѣхъ пакъ сж забѣжили и първитѣ рѣдове отъ нашата чета, щомъ се искачили на гребена на хребета и по тѣхъ и тѣ открили огънь.

Мѣжду това, турскитѣ баталиони, разбраха види се, че съ неопитна войска ще иматъ работа, и преспокойно си се развиха въ боенъ рѣдъ и почнаха да настѣпватъ къмъ насъ безъ стрѣлба. Когато баталионитѣ дойдоха на около хиляда крачки отъ насъ, спрѣха се и откриха огънь. Ний тогава още правехме „пуситѣ“ си, но щомъ чухме тѣхнитѣ гърмежи, избѣрсахме тесацитѣ си и ги нахлухме на пушкитѣ, и залѣгнахме задъ закритията си. Войводата и неговитѣ помощници строго ни запрѣтиха да стрѣляме до гдѣто турцитѣ дойдатъ до единъ голѣмъ джѣкъ, който се намираще на 6 — 700 крачки прѣдъ насъ. Одрѣжаха се момчетата да не стрѣлятъ до тогава. Може би безврѣдната турска стрѣлба да е спомогнала на това.

Догдѣто хжшлагитѣ още само мѣреха, безъ да гърмятъ, въ лѣво отъ тѣхъ на върха Коритска-глава се зачуха гърмежи отъ къмъ наша страна. Момчетата се подвоумиха да не бѣдѣтъ заградени отъ турцитѣ, но войводата ги увѣри, че това е сръбския баталионъ, когото майоръ Кирѣевъ трѣбва да е испратилъ тамъ. На скоро се и убѣдихме въ това, когато и Соколовата чета почна да стрѣля, и по гърмежитѣ се познаваха кои стрѣлятъ. Нашитѣ белгийки гърмежа най-силно, слѣдъ тѣхъ по гласа на гърмежитѣ бѣхж турскитѣ капакли шнайдерки, а слѣдъ тѣхъ сръбскитѣ „острагуши“ пибоди, съ които бѣше въорѣжена сръбската войска I-а класа. Появяванието на сръбската войска въ бойната линия окуражи още повече хжшлагитѣ и тѣ съ нетърпѣние чакаха да се приближатъ турцитѣ до дѣба.

Най-послѣ и взеха да приближаватъ.